

DONIS MARTÍN ALBIZÚA

Naixcut en Valencia en el districte de Russafa, realisa Estudis Tecnics d'Aparellador, professio que eixercix des de l'any 1966.

La seua aficio lliteraria la desenrolla des de l'infancia, escrivint el seu primer poema als 8 anys i guanyant numerosos certamens lliteraris escolars.

S'incorpora a la lliteratura en llengua valenciana en 1974, en un Llibret de Falla que va obtindre el Primer Premi d'Autors Novells. Des d'eixe moment, integrat en el grup de poetes de Lo Rat Penat, se dedica fonamentalment a la poesia festiva, per la que ha conseguit, fins ara, 15 Premis Extraordinaris en els concursos de Llibrets de Falla. Es autor de molts Aproposits fallers, premiats en el concurs de J.C.F.

En l'any 1988, va escriure els Aproposits i Poemes d'Exaltacio de les Falleres Majors de Valencia, en l'ultima ocasio que est acte es va realisar en el Teatre Principal. En l'any 1995 va ser el poeta mantenedor de la Fallera Major Infantil de Valencia i de les Falleres de la Junta Local de Torrent i actualment es el Secretari General de Junta Central Fallera.

Profundament enamorat de Valencia i de les seues tradicions, s'integra en elles donant vida a u dels "Bultos de Sant Esteve" i al famos "Capellà de les Roques" de la Festa del Corpus, sent el primer seglar que el representa en l'història de la Festivitat.

El seu estil poetic fa que siga un mantenedor sollicitat per a exaltar a la dona valenciana, de lo que donen fe numerosas Comissions de Falla de Valencia i Provincia, Ajuntaments d'Alaquas, Alboraya, Algemesi, Benicarlo, Gandia, Naquera, etc. Gremis de Platers i de Fusters, Associacions Vicentines i "Amics de la Poesia", associacio que el guardonà en la "Lira de Plata".

Ha segut en tres ocasions el poeta del "Dia de la Paraula Valenciana", organiat per l'Ajuntament de Valencia.

Com a poeta liric te una extensa produccio. En els Jocs Florals de la Ciutat i Regne de Valencia, ha obtingut "l'Englantina d'Or" en els anys: 1987 i 1990, la "Viola d'Or" en l'any 1990 i l'Accessit a la Flor Natural en l'any 1987. En els CXI Jocs Florals, celebrats en 1994, va obtindre la Flor Natural i va ser distinguit en el titol de "Mestre en Gai Saber".

COLECCIO "ANTOLOGIES POETIQUES"

3

INSPIRACIONS

Donis Martín Albizúa

© DONIS MARTÍN I ALBIZÚA

Edita: LO RAT PENAT, 1996
C/. Aparisi i Gujarro, 10
46003 VALENCIA
En la colaboració de l'Excm. Ajuntament de Valencia. Delegació de Cultura.

Cap de la Seccio de Publicacions: CONSUELO RUBIO I MARTÍNEZ

Assessorament tecnic i correcció llingüística: MARIVI FERRANDIS I OLMOS
JULI MORENO I MORENO

Portada: Coleccio Particular

I.S.B.N.: 84-89069-14-X
Deposit Llegal: V-403-1996

Imprimix: GRÁFICAS RONDA, S.L.
Mestre Valls, 10
46022 VALENCIA

P R O L E C

En el present recull poetic, nos trobem davant d'una dualitat a la que nos encamina l'autor. Donis, home i patriota, nos adinsa en el propi coneiximent del ser huma, de les seues nobles aspiracions i obres, junt a les veleïtats que la propia humanitat arrossega des de fa milenis; i ho fa obrint camins que duen a la veritat i, com no, a la transcendencia. Pero el poeta, absolutament huma, es tambe absolutament patriota i no ha volgut deixar d'incorporar en esta antologia uns cants a la patria, un conjunt de composicions que agrupa baix el terme de Patriotiques.

La fecunditat literaria de l'autor es ben abundant, i si be esta es la seua primera publicacio en solitari, no es per això desconeguda la seua poesia. Ben al contrari, la seua prolifica contribucio a la lliteratura fallera, la seua aportacio en algunes antologies colectives o els seus premis en diferents certamens i Jocs Florals, nos coloca davant d'una obra que no nos es estranya, com tampoc ho es l'humanitat del seu creador la qual irradia des del moment en que et fa particip de la seua amistat.

En estes *Inspiracions* el lector es conduit quasi sense donar-se conte al *brocal* d'un pou al qual s'aboca i del que brollen mil sentiments, tants com l'inspiracio –anhelada– li ofrena, per a estendre'ls com un cant al vent, com un compendi de messages que, transportats per este element, arriben a ser filtrats pel nostre cervell i donar aixina pas a extraordinaris pensaments.

La seua *musa* no el vol ni aïllat, ni sol, ni superp, ni egolatra, ni egocentric, per això eixe mon de la magica inspiracio, reunida com es troba en unes atres, li brinda el tema dels atres poetes, teixidors de la

mes polida randa, confeccionada en harmoniques lletres que plasmen musicalment messages. Ells, esperits lliures que criden als quatre punts cardinals tantes realitats com aspiracions, tants laments com gojos, en definitiva tanta humanitat: Fragil, insegura, i plena de passions.

A mes, ¿que seria de l'inspiracio sense la *fantasia*?, un mon obert i lliure que possibilita el milacre de fer real inclus lo que la propia naturalea ignora o la sabiduria no admet. Noves dimensions que s'obrin davant de tots i que als seleccionats per tan magica fantasia els es possible, inclus en els ulls tancats, contemplar les mes grans maravelles, viure les mes interessants sensacions i escoltar els sorolls mes melodics. ¡Deixem volar la fantasia!

Inspiracio, fantasia i intimisme, una trilogia en qualsevol poeta, que no falta en els poemes de Donis, i que inclus es tema fonamental en "No digau res", en "Desesperança" o en "Soletat". Frustracions, esperances, planter inesgotable que afronta el dia a dia per a ser u mateix, fora de l'atropellat ritme que nos impon la quotidianitat; eixa total adherencia mundana a la realitat de la que no podem escapar. Aixina arribem al recort.

El seu recort el vol fer present en aquells que eren i no son (poetes, amics, la mare, ...), que estaven i se n'anaren ultrapassant una frontera que cap realitat fisica ha pogut desvelar. Mes, Donis, anant mes llunt fa similis, compara i des de la seua creencia imagina portat per eixa, la seua *Inspiracio*.

Mes, el seu yo patriotic, el de fill digne i cabal, el porta a fer mes ampla la seua inspiracio i a convertir-la en uns cants a la Patria, *ad eixa Valencia tan menyspreada*, argumenta i lloa i denuncia i es compromet, com un amant en defensa de l'honor i inclus de la propia vida de l'amada.

Tot un horiso se nos presenta en uns pocs poemes, en els que vibra i eixemplifica per a fer-nos entendre la seua simbiosis en la Patria, a la que com una deïtat ofrena uns "Gojos", que el porten en el "Yo vullc" a des del "Seu cor" valencià, segur, construit per a fer de Valencia el Parais del Genesis.

JULI MORENO I MORENO
MONTROY, 25 DE DECEMBRE DE 1995

INSPIRACIONS

No se quantes cançons marquen el temps
donant la seua llum a cada espai,
algunes han segut un aliment
que han fet saborejar els meus anhels
i en elles trobe el goig en cavilar
volent captar les seues excelencies.

Son eixes companyeres que m'assalten
quan crec que estic dispost per a compondre,
que es mesclen en la ment en un tumult
i en lloc de distorsions i de disturbis
m'indiquen el camí de l'harmonia
gojant cada matis del seu message.

En elles se apreiar tots eixos sons
que exhala cada camp al caure el dia;
el cantic dels aucells, remors de fulles,
remor de l'aigua i tanyer de campanes,
la queixa de la brisa entre les branques
i el dolç reso d'esclat que du el silenci.

I enmig del ball fantastic que em procuren
yo vaig reconeixent cada tonada;
ve a ser com el triar porcions exactes
en un conjunt creat per a partir-se.
Son gotes que en el caure desigual
fan ploure el sentiment de poesia.

¡Oh dolça inspiracio, tesor voluble
que em tens empresonat per inconstancies,
no deixes de mostrar-me el fil d'argent
que unix anima i vida en pont d'estreles!
¡i el pols de vanitats i d'oripells
que esten l'estora al pas dels bon poetes!

POETES DE DOS MONS

Poetes de passions i d'alegria
que haveu deixat les animes en terra;
¿Teniu tambe en el Cel les vostres animes
vivint i descobrint atra frontera?

Potser que alli trobeu la vostra patria
on tot un univers sera bandera;
sereu comunitat de sol i lluna,
sereu constitucio de vent i estrella,
sereu senat de fonts maravellores
i parlaments d'ardor i de protesta.

Tan sols la veu de silfides i faunes
seran d'eixe Parnas la companyera
teixint tendals de petals transparents
que s'alcen formant cupules de seda;
on te la margarita aroma a rosa
com no se pot gaudir en esta terra,
on mai escoltareu al rossinyol
cantar sense trellat a una quimera,
on sols els refilets de veritats
sabrán descriure l'extasis que arrela
la pura melodia de la lirica,
raons de filosofica cadencia,
daurats relats de contes i paisages,
patriotiques cançons de l'epopeya,
parlar al mes gran Deu d'igual a igual,
i vore el raig del cel que baix no aplega.

Podreu morar per sempre en les altures
i a mes, viure de nou en esta terra.

Les animes que aci nos heu deixat
seran itineraris on s'ensenyà
la forma de trobar les altres animes
alegres, mai n'ugades per cadena,
mai preses en el ric palau del tedi
o esteses en el llit de displicència.

Aci les vostres animes terrenes
naixcudes en un món que nos ofega,
encara estan parlant-nos del seu viure;
mostrant la seua glòria i la misèria,
les seues grans passions i els seus despits,
el seu sentit alegre i de tristesa,
els seus moments d'honor i de vergonya,
i els seus agotaments i resistència.

Esteu aci ensenyant sabiduria
que es vostra acompanyanta en ruta eterna.
Poetes de passions i d'alegria;
¡Haveu deixat les animes en terra!

FANTASIA

Deixeu volar, poetes, Fantasia
puix no traureu plaer en la mirada
i a penes un lleu toc desfa el plaer
com trenca la bombolla al toc de pluja.
Deixeu anar errant la Fantasia
per tanta raió estesa davant d'ella
obrint de bat a bat la vostra ment
i aixina podrà eixir com una flecha.

Deixeu a Fantasia volar lliure
puix ella guardarà tot goig efímer;
les mortes alegries de l'estiu,
marcits plaers naixcuts en primavera,
el fruit que besa a autumne en llavis rojos
saciat en el sabor entre les boires.
I quan la garba seca resplandix
calfant la freda llar del nostre hivern,
quan queda silenciosa l'aspra terra
coberta per la neu i la ventisca,
quan ve la nit topant-se en el migdia
borrant tota vesprada del seu cel,
obriu els vostres panys de Fantasia
tornant-la comissaria de la ment.
Maneu-la a recobrar instants fugaços
fugits de la preso de l'egoisme
i aixina portarà, a pesar del fret
bellees que este món te per perdudes;

Aixina portarà a eixe cor gelat
delícies d'un estiu ple d'ones blanques,
capolls i campanetes d'un Maig vert
perlades del suc fresc de la rosada,
serenes majestats omplint l'autumne
cobertes del mant ocre de sapiencia.
I aixina, en un tranquil i magic robo,
podra mesclar despres els tres plaers
com tres vins apropiats en una copa
donat el just sabor, aroma i cos.

I al beure d'eixa copa, tots oirem
les sobries i distants cançons de sega,
roçar als grans madurs volent ser lliures
i el cantic de l'aucell quan ve l'aurora.
Tambe en eixe moment podrem percebre
les jovens terreroles de l'Abril
o a gralles rebuscant pals i palletes.
Vorem ballar al vent les margarites
i al lliri com ornat de plomes blanques,
jacints tornats safirs d'ombres de Maig
i obrir-se els petals tots el mateix dia.

Vorem als ratolins del camp tots flacs
pel somi de la ceta de l'hivern
i als ous tots plens de pintes en son niu
covats per la femella entre els espins.
Vorem correr de presses i d'alarmes
colmenes delirants pel seu brunyir
i el caure de bellotes ya madures
al ritme de la brisa de l'autumne.

Deixeu a Fantasia volar lliure
puix tot se desbarata al ser usat;

¿On hi ha galta immutable al ser mirada
o llavis ya madurs guardant-se tendres?
¿On hi ha visio que es puga vore sempre
i veu que u mai se canse d'escoltar?

A penes un lleu toc desfa el plaer
com trenca la bambolla al toc de pluja.
Deixeu puix que l'alada Fantasia
nos trobe nostra utopica donzella
de dolços ulls com mel de les colmenes
per mes que haja naixcut entre les Furies.

¡Deixeu volar, poetes, Fantasia
puix no traureu plaer en la mirada!

PARNAS INTIM

Poetes que deixareu este mon:
¿En quin atre Parnas teniu morada
on siga mes fructifera la sembra
que en eixe intim raco de vostra casa?

¿Teniu alli algun magic elixir
millor que el got de vi o el fresc glop d'aigua?
¿Acas son aquells fruits del Parais
mes dolços que la coca casolana?

¿Vos es mes generosa alli la Musa
dansant per un camp vert a tocs de l'arpa
que junt al vell braser baix del tendur
a soles, despullant vostra propia anima?

M'han dit que en eixe lloc desconegut
tan sols chafat pels faunes de Diana
vos heu fet construir l'antic retir
traent del bosc d'Apolo vostra taula,
que el foc d'aquell braser demanant firma
vos ho ha donat el Ca que l'Avern guarda
i que tan sols aixi podeu escriure
tornant al vell raco la vostra Arcadia.

¿Per que busqueu la gloria d'atre mon
quan la teniu tan prop, gravada en l'anima?

NO DIGAU RES

Deixeu-me en la meua pena.
vos ho pregue...
No em digau eixa paraula,
l'accessit d'una esperança
que vol ser mostra d'afecte.

Deixeu-me que yo retrobe
tot allo en mi que em sustente
i que l'anima s'aplaque
i que el cor torne a glatir
i el meu pensament s'aquiete.

No em digau que yo soc bo,
que soc jove... que m'espere
puix me trobe sense edat,
ingravit en temps i espai,
sense sol que m'enlluerne.

No em digau res...
Per favor...
¿Vos ho pregue...!

DESESPERANÇA

Yo soc el permanent quedar-se a un pas
de glories, de triumsos i conquestes,
el cau de les quimeres del fracàs,
model dels infactibles i utopistes.

Yo soc eixe planter inagotable
collita dels desigs no mai complits,
cultiu de l'etern somi impracticable,
marjal que va afonant als apetits.

I em trobe en la foscor de la tenebra
que envolta a una esperança feta dol
i em creme en desvario d'una febra
sens vore l'esperança d'un consol.

I veig passar el temps, sense immutar-me,
travat en l'estacio de ma atonia,
sabent que yo no puc reencarnar-me
en un fossar que creix dia per dia.

Me sent com un trist orfe d'esperança
que he vist passar de llarc massa vegades.
Deixeu-me, per favor, en l'enyorança
d'un viure on yo deixara calcigades.

SOLETAT

Acosta't, soletat, a lliberar-me
dels colps de les tempestes on s'agiten
passions d'un mon infecte
i porta'm una pau per a calmar-me,
la pau que tots els homens necessiten
volent trobar l'utopic camí recte.

Acosta't, vine a mi, que en la pressura
tinc seques ya les llagrimes que plorea
buscant la teua porta,
i en eixe desesper de la ventura
el teu divi favor humil t'implora
com balsem que a la gran tristor conforta.

Llibera'm del tropell que me rodeja
tot ple de confusions i de mentires,
d'eixercits de l'insania,
i frena eixe somriure que vaneja
l'anhel del desconcert d'un mon de fires
que amaga entre oripells a la vesania.

Tu, augusta soletat, l'anima inundes
d'una atra sublim llum, tu la separees
del goig de pestilencies
i mentres en silenci la fecundes
ofrenes el plaer en que prepares
el viure celestial de transparencies.

Aixina allumenat, yo vore en mi
les senyes immortals difuminades
en ombres de pols negre
i en eixe foc tindrà el meu far divi
on Deu parla en silenci sense errades
tornant el trist plaer en plor alegre.

En eixe plor dormit de pau gloriosa
sabre que tinc al fi eternal ventura
i en la mansio divina
viur  la veritat, la llum gojosa
que ensenya en cada cor la fermosura
que el mon desprecia i dona en fa  roina.

 Oh dolça soletat, de nom august,
que en este mon d'estrepits nos sospires
per un retir al Cel,
en tu nos parla Deu mostrant al just
i mentres els pecats dels homens mires
nos temples la passio al forn del zel!

Retir celestial, tu, daurat refugi
que acull este pit meu que angoixa exhala
fugint de tots els homens,
seras l'abric del vici i subterfugi
i a tu, segur, el meu dolor recala
salvat del negre pelec dels fenomens.

 Per que em banyen les llagrimas les galtes?
 Per que em glatix el cor si en ell s'agiten
els mals que l'home crea?
 Oh asil de soletat, on les passions malaltes
se tornen benestar quan te visiten,
otorga'm en el plor la panacea!

Nomes entrar al teu recint ombrivol
yo sent l'anima lliure i mitigada
del pes que l'endoblega.
 Que es el llauger content sino el festivol
plaer d'una bromera benaurada
que du la llibertat que l'home prega?

Si en terra el pensament s'aferma i lliga
fera  en lo maligne, en be infecunda
 Podra creixer la planta?
Si pot mamprendre el vol tornant-se espiga
que s'alça del vil sol de terra immunda
tan sols se deu a tu, soletat santa.

 Oh bella soletat! en el teu pit
sols trobe el be i en tu lliure me mire
i les passions insanes
en tu perden la força i el sentit
tornant-me en un estel en el que gire
voltant al Sol divi de llums humanes.

Tu em portes a eixe Deu Omnipotent
llevant-me els nucs del cos que al mon me lliguen
i veig les maravelles
i cante al Creador el sentiment
de goig i llibertat que se prodiguen
com un himne de blat entre roselles.

¿Com, puix, tot insensat l'home te fuig,
divina soletat? ¿Per que lamenta
tan venturosa sort
si en el teu pit se veu sense reuig?
¿Per que en misereres ombres se contenta?
¿Li robaran els homens a la mort?

¿Se sentirà ferit si l'acompanyes?
¿Acas no l'amenacen les misereres
dormint entre les flors?
¿No es prou que en eixe estigma en les entranyes
cultive l'inconstancia de materies
que estan tornant en maquines els cors?

¿Acas no es soletat lo que li espera
en un sepulcre obscur en que convida
menjar als cucs humans
fins a que Deu en l'hora verdadera
li otorgue el benefici d'atra vida
alçant-lo de sa fi en les seues mans?

Bellea, plaer, luxe i bledania
no acaben d'atra forma. ¿Que insufrible
sera eixa nit obscura,
sabent que a soles pols es companyia
d'aquells que han rebujat com a terrible
la dolça soletat, sincera i pura.

¿Oh cor amic que al fi has pogut conèixer
el goig de meditar i el ser autentic
en un fermos retir!
Tu guies lo mes bell del nostre creixer,
parlant sens veu en Deu com ser identic
en una unio que mai podra morir.

Camina pel silenci de pau blana
gaudint del meditar de veus divines
en dolça afinitat,
sabras la veritat que el mon profana,
viuras la llibertat de ments hialines,
seras un cant etern... ¿Oh soletat!

PERFECCIO

¡Ai, si tots eixos somriures
i les paraules d'afecte
que en tantes hores amargues
a la meua enruna apleguen
foren flors de veritats...!

¡Sería un home perfecte!

No voldria buscar mes
eixa flama que me creme
perque ya tindria tot
lo que el mon me pot prometre.

TANQUE EL ULLS

Tanque el ulls i vullc pensar
que busque en la meua crida,
perque es el reso de gloria
l'única veu que m'inspira.

Perque yo mateix m'enganye
cultivant l'egolatria
sense mirar cap al cel
cap a on quasi ningu mira.

Perque m'aferre a la idea
d'eixa fama que m'instiga
per a que em torne l'espill
una image falsa i buida.

Perque he deixat de ser yo
en eixa lluita maligna
on perc allo que se'm nega
i falsege el meu carisma.

Tanque els ulls quan he d'obrir-los
i apanyar una ruína.

EN EL LLINDAR DE LA VIDA

Quan les portes del silenci
tinc davant de la mirada
buscant la pau del discorrer
que ha cremat l'última etapa,
me trobe buit i cansat,
a soles, sense esperança
i a punt del pas d'un llindar
de llum o de boira amarga.

¡Que facil es arribar
sense portar una sària
mirant a tots sense vore
perque se te morta l'anima!

¿Es la fi de tot? –pregunte–
m'han dit que no, que m'aguarda
darrere d'eixa gran porta
una atra vida mes llarga.
M'han dit que demane ajuda,
que cride a un Deu que no parla,
que pregue en totes les forces
per a que desperte l'anima.

¡Ai vida, pou de promeses!
¡Ai espills de confiança
que reflectiu el cami...
no em feu caure en atra trampa!

Me trobe desert de fe,
d'una fe que m'animava
per a salvar els esculls
de la meua caminada.
Una fe que he anat perdent
poc a poc, com una plaga
per cada ferida oberta
per la que el cos se dessagna.

¡Ai pedretes del cami...
com m'heu ferit en la planta
deixant-me com un invalid
que a l'arrossegar-se avança!

¿Que puc perdre si te pregue...?
Ya no em queda ni una llagrima
perque han regat un cami
tornant la terra mes arida.
¡Deixa'm tan sols que te parle
quan ya no tinc ni paraula
perque en este mon d'arrere
se l'ha emportat una airada!

¡Ai paraula que no tinc...
torna al pensament i parla,
deixa que diga a un misteri
que m'allibere de l'anima!

Volguera tindre una llum
que a l'ent desentenebrara,
tot i que fora un punt nimi
que em tornara l'esperança.
Que fora un palit reflex
d'eixa vida que no acaba,
la vida que no conec
perque ya tinc morta l'anima.

¡Ai tomba d'hipocresies...
Ai badomica falacia,
que aculls el meu esperit
dins de caseta daurada!

Volguera un glopet de l'aire
que acarona la muntanya,
tot i que fora un sospir,
el darrer sospir encara.
Que fora un lleu aleteig
d'eixa vida que se'ns passa,
la vida que no conec
perque ya tinc morta l'anima.

¡Ai pou de trista foscor...
Ai cova d'humida planta
que fa corrompre l'essencia
que alli mante soterrada!

Volguera escoltar la veu
que apuntara una paraula,
encara siga remor
qual un ventijol de l'alba.
Que fora el llauger soroll
que un ale de vida exhala,
la vida que no conec
perque ya tinc morta l'anima.

¡Ai silenci de la mort...
Ai compas d'espera amarga
que alliberat manifestes
quietut inerta i callada!

Volguera sentir el toc
d'una blana i tendra palma,
tot i que fora l'impuls
d'una subtil refregada.
Que fora com una espenta
que a la vida me llançara,
la vida que no conec
perque ya tinc morta l'anima.

¡Ai rigidea esoterica...
Ai repos d'estora falsa
que prepares llits de gel
per a una marcha mes llarga!

No se si alli estas ¡Oh Deu!
No se si es aço pregaria
ni si es la por d'una fe
o un bri menut d'esperança.
¡Me trobe buit i tan sol...!
Deixa'm que descanse o parla'm
i si em parles... ¡Fes-ho pronte
per a que retrobe l'anima...!

MIRADA EN BLANC

Mire com vola la fama
aniuant en atres mans
mentres veig les meues nues
trencades per l'esperar.

Mire les mans tremolenques
cansades de treballar
ermes de tota caricia,
descarnades per la fam.

Mire un espirit agonic
per no tindre un ideal
introvertir-se en l'ombria
arrapant el seu fracàs.

Mire a un home que no es home
viure una pau que no es pau
ser narracio de silenci,
fulla de paper en blanc.

I la fe, que mou montanyes,
ya no te significat...

RETROBAMENT

I

Deixà en mi, suspesa, la seua mirada,
l'aucell invisible volà cap al cel
i un dolç aire d'ales, sentit en els galtes
va ser l'últim bes.

Gravà per a sempre son magic somriure
fixant-lo als seus llavis en toc tremolenc
i el cant d'un message d'amor en silenci
me va dir adeu.

Les mans me deixaren la seua carícia
posant-se en les meues com un nuvolet
i un riu d'or diafan d'amor sens mesura
tornà a mi mateix.

El rostre, fet lluna de llum argentada,
guarnit en domassos pels brins de la neu,
deixava l'herència d'espill de la calma
per al meu desert.

La veu del silenci narrava enyorances
que al meu cos forjaven galops de batecs.
Tornava la magia dels contes de mare
per al seu chiquet.

La seua figura menuda i estesa,
galaxia insondable del meu univers,
lluia serena en la pau infinita
solcada d'estels.

Sospirs i silenci, descans i suplici,
dolçor i amargura, renunciés i precés,
la cambra era un temple a l'imatge dormida...
l'amor era incens...

La meua mirada, reblida de boires,
encara sentia el darrer parpalleig;
el cos de la mare gaudia del somi
del seu viure inert.

II

La nit estava plena de fantasmés;
plorava, ple d'angoixa en el meu cor,
tu vares fer calmar els meus espasmés;
–“¡Ya estic aci, fill meu, no tingues por!”–

Mirava el blanc dibuix de la farina
que tu, en la llar, tornaves en pastís;
el teu dit m'endolça de pasta fina;
els teus ulls eren sucre, mel i anís.

La teua ma a la meua acariciava
mirant l'escapat de bells joguets;
mai vaig notar-te el plor que mussitava
que Els Reis tambe podien ser pobrets.

L'agulla no parava nit ni dia
com peix en blava tela del blau mar;
un Maig tornà eixa mar en fantasia;
plorares quan me veres combregar.

Perdut entre les veus de la febra
la teua faç me salvava dels esculls;
tornaves en cel clar a la tenebra,
la llum me la donaven els teus ulls.

Mirares al paper de males notes,
l'amor va superar la decepcio
i fent de companyera en les derrotes
digueres: –“Parlare en el pare yo”–

Vingueres a abraçar-me, la primera,
ploraves, orgullosa en cor replet;
si es d'homens el complir jurar bandera
tu em feres, eixe dia, mes chiquet.

III

La teua mirada va ser infinita,
besares a la novia en tota fe,
no vaig comprendre yo, ple de leticia,
l'angoixa d'un mirar tan irreal.
Ara es quan yo se
que amor d'esposa i mare es fa rival.

Seguies, per a mi, sent com un temple
que guarda la custodia d'amor pur
que estava per damunt d'una presència,
damunt de l'enyorança i el patir.
Ara estic segur
que un bes, tan sols un bes ho fa complir.

Notava, quan m'obries els teus braços,
la força que du un cor amorosenc,
pensava que els teus ulls, tots plens d'espurnes,
tan sols eren estels del teu amar.
Ara es quan comprenc
que no volies mai deixar-me anar.

El cor, davant dels nets, reviscolava,
cantava les cançons que em cantà a mi.
S'havia detingut el pas de Cronos.
La vida allaugerava el seu gran feix.
Ara se, per fi,
que els meus fills, per a tu, son yo mateix.

IV

Estem a soles, mare, com volies,
pregant una oracio sense paraules
que guarda el teu descans de gel del cor
com guarden herba i flors del gel als arbres.

Sostinc la teua ma junt a les meues
com tu feyes en mi, quan passejavem
mirant aquelles llums que una posguerra
tornava en utopia inalcançable.

Reposes. El volar de les gavines
enlaira baix del cel les nostres animes
unides, sobre el blau d'amor turquesa
i ornades pels flocs purs de purnes blanques.

¿No em veus...? Soc eixe fill que torna a tu,
que torna al seu breçol, on me cantaves,
que ya ha deixat de ser eixe vent lliure
que no enfredava l'aigua del teu canter.

¿Per que estic tot sumit en la congoixa
quan tu saps que ser fill, es ser baladre
que creix junt a eixe riu que du l'essencia
pero no fixa mai l'indret del marge?

¿Somrius? Potser el teu somriure la darrera
lliço per a formar el meu caracter,
que estic sentint allo que tu senties,
deixant-me com llegat les teues ansies.

¿Que amarga es la lliço que m'has fet prendre
quan no puc evaluar-la en un examen
i no dur-te, gojós, les bones notes
que plena d'alegria festejaves!

Mes ara, quan la llum del teu cresol
s'encen eternament entre les aures,
yo se que vius en mi i yo vixc en tu
i no hi haura tempesta que l'apague.

Estem els dos a soles, com volies,
unides nostres mans de carn i marbre
per un retrobament que es infinit
com ho es l'abraç d'un fill per a una mare.

PATRIOTIQUES

L'ARRAÏL

Clavat com una falca endins la terra,
cami del fertil suc de l'esperança
esten la seua guia l'arraïl
buscant manteniment per a la Patria.

Darrere se quedà l'uberrim solc,
breçol que a la llavor acaronara,
mamella eixuta i erta al pas de segles
que va portar-se un vent de pols sagrada.

Arrere va deixar-se les cavernes,
cellers eixuts, andrones de riuada,
estigmes d'interessos i de guerres,
sepulcres d'una historia que no acaba.

Arrere van quedant-se argiles ermes,
fangos amagatall de la patranya,
fossar de cucs que suren en foscors
com uns miners que troben veta falsa.

¡Seguix, vella arraïl, la teua lluita:
ningu te pot frenar el pas que avança
trencant els parapets que alguns soterren
en l'anim d'encerclar la teua eixampla!

Tu saps que alguns te volen empeltar
mudant-te de ta autoctona prosapia
puix eres el senyal de nostra fe
que ens fa deixar la fosca buscant l'alba.

Tu saps que els enemics a ta creixença
t'abonen en veri de la paraula
i harpies en les mans eixarmentoses
estan brandint l'estrat de l'amenaça.

Mes saps tambe que el so del primer colp
sera com el repic d'una campana
cridant a tot un poble a la defensa
del ser i del perviure com a raça.

GOJOS PER A UNA PATRIA

Deixa'm gojar-te, Valencia
besant tot ple d'amor les teues pedres,
volant sobre el silenci del glatit
que viu entre les ales de la terra.
Puja en mi, fins a eixe abraç
que nuga a l'horiso i al meu desig
damunt de veus traïdores que te neguen
servint a subreptícies conveniencies.

Deixa'm que aci i per tu, l'amor s'escampe
naixcut en la fermea de lo autentic,
alçant-se en la consciencia de ser tot
i no part integrant d'una quimera.
Deixa'm que entre els oblits i entre els recorts
referme aci qui som i per qué som
fugint de tots els com, que no son nostres
i els falsos qui, que no tenen per que.

Deixa'm que et cante, Valencia,
la nota que remarca el teu llinage,
l'estrofa en una llengua noble i culta
creada en Segle d'Or pels nostres classics,
que entone himne a una cultura,
guardada per un Poble com a propia
abans que imperialismes i ambicions
llançaren discordancies de patranyes.

I en eixe cant, que escampe a tot un Regne
les veus que definixen a una Historia;
Valencia, torre viva dels creents,
milacre recreat per homens habils,
gineta de la lluna, ram d'espills,
bambolla d'harmonia, llibre d'horta,
fornera d'argamassa, pa solemne,
campana patriarcal, font esmaragda,
immovil catarata de fruits d'or,
finestra de les brises i les boires,
trespol d'enredradera lluminosa,
escala torrencial, llantia d'argila,
madrepora de mar en retirada,
volca de fortes mans, rumbo dels temps.

Deixa'm gojar-te, Valencia,
amor dels meus amors, mare volguda.

EL MEU DESTI

¡Oh Patria!, Patria meua, a tu te mire,
per tu torna a bollir la meua sanc,
acull com mare al fill el plor i el riure,
la meua veu callada i el meu cant.

Yo vullc ara dormir en ta substancia,
gitar-me en el breçol que m'has donat,
nugar la teua nit de fermes cordes
i d'eixa nit fer nau solcant la mar.

¡Oh Patria!, Patria meua, vullc ser atre,
deixar de ser una ombra d'un trist pas
guardar junt a la rosa cults a espigols,
fer naixer el tomello al mont cremat,
fer horta de les pedres calcinades.
voltar-te la cintura en el meu braç,
detindre el vol de l'au per a morar-te
i fer del teu principi el meu sitial.

Yo vullc triar la teua fina essencia
i fer d'ella llavor per al meu camp,
filar l'estam glacial de la campana
per a tocar a gloria en els tossals.

Yo vullc llevar-te un tros de ta bromera
i en ella fer brodat de pur encaix,
teixir els filaments dels grisos nuvols
i fer-te en ells estora de nucs grans.

¡Oh Patria!, Patria meua, rodejada,
del crit de la discordia i del combat,
yo vullc tornar-te el crit en un poema
i fer de la batalla un camp de blat.

Yo vullc fer dels teus fets la font de vida
i de la teua historia el meu cel blau,
vullc fer dels teus conflictes veus humanes
enceses en eterna i brillant pau.

En eixa llum, ¡Oh Patria!, Patria meua,
mantens la dura espiga del dema
trencant en ella el cego aire terrible
que porta en suspensio el sofre del raig.

En tu ha caigut ¡Oh Patria! llum dificil
on hi ha qui no vol vore claritat
mes tu eres el Desti, per mes que et neguen.
Desti que porta el nom dels valencians.

ESCRIC PER A TU

Escric per a una terra qüestionada
que es crit de llibertat mentres desperta,
d'aroma a flors, de murta, d'argamassa,
de llum, de blau de mar i argila fresca.

Escric per a un paísage en el que l'horta
sospira en esmeralda a cada sembra
i on cada brot es bes de benvinguda
i abraç que lliga als homens a la terra.

Escric per a montanyes sobries, seques,
guardianes de vergers en sa carencia
i on juguen el llevant i tramontana
voltant cada costera en nucs de seda.

Escric d'a on vinc, d'eixos llocs simples,
tan simples que enaltixen la materia
que escampa en els tapissos dels ribages
o dorm breçada en aigua d'albufera,
que puja retorcent-se en troncs dels arbres
o fa d'estora al mar en llit d'arena,
que bota per les branques junt als rius
o jau mig soterrada en la cantera.

I en este escrit yo dorc com els torrents,
trencant i recorrent la nit espessa,
alçant totes les hores a la llum,
palpant tots els contorns de cada pedra
i puge en raigs de llum per les cascades
i balle junt als juncs en la ribera
i toque cada flor abans de naixer
i ensucre la marjal de la devesa.

I en este escrit yo vullc, per fi, tocar
allo que cada roca representa,
gaudir cada sabor que capta el cos,
gravar cada matis de fulla negra,
pujar per les corones de rosada
ser part de cada fibra que es meneja,
notar que estic vivint mentres tot mor
vestint la roba usada de fe plena.

Escric per a cantar la meua patria,
el mon mes bell del mon; el de Valencia.

EL MEU TESOR

Yo tinc la sal de la terra
i l'abundor de la mar
i el perfum de ferma essencia
i la força del llevant.

Tinc la llum de mil estrelles
i el foc del sol en la llar
i una veu que es torna historia
i un camí per a avançar.

Tinc l'espírit indomable
i una estirp de llibertat
i l'orgull que mai s'amaga
de tindre un cor valencià.

INDEX

INSPIRACIONS

PROLEC	7
INPIRACIONS.....	11
POETES DE DOS MONS	13
FANTASIA.....	15
PARNAS INTIM	18
NO DIGAU RES.....	19
DESESPERANÇA	20
SOLETAT	21
PERFECCIO	26
TANQUE ELS ULLS	27
EN EL LLINDAR DE LA VIDA	28
MIRADA EN BLANC.....	33
RETROBAMENT	34

PATRIOTIQUES

L'ARRAÏL	43
GOJOS PER A UNA PATRIA.....	45
EL MEU DESTI.....	47
ESCRIC PER A TU.....	49
EL MEU TESOR.....	51

Este llibre, escrit en Llengua Valenciana,
s'acabà d'imprimir en "Gráficas Ronda",
el dia 30 de Giner de 1996,
data en la qual se commemora
el Dia Mundial de la Pau.